תורה אור • פרשת חיי שרה • מאמר 3

לשון אדמו"ר נ"ע בעצמו

דבריו ממש של רבנו עצמו

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com
הפרשה החסידית
/likuteitorah.com/he/torah-ohr/chayei-sarah/3

1 **לשון אדמו"ר** [אדוננו מורנו ורבנו] **נ"ע** [נשמתו עדן] **בעצמו**

לשונו של אדמו"ר הזקן נ"ע עצמו.

2 **עיין ע"ח** [עץ חיים] **שמ"ט פ"ה נמצא אלו לבושים הנז' פ' ויחי אין פי' שנעשו מחדש ע"י תורה ומצות אמנם מתבררים כו'.**

עיינו ב־עץ חיים (עץ חיים), שער מ"ט, פרק ה': "נמצא אלו לבושים הנז' פ' ויחי" [בזוהר] "אין פי' שנעשו מחדש ע"י תורה ומצות אמנם מתבררים" וכו'.

וע' שכ"ו [שער כ"ו] **ספ"א** [סוף פרק א'] **רק להמשיך אור לתקנם כו' דוגמת גלות השכינה כו' ומ"ש בשער ל"ט שנר"נ** [שנפש רוח נשמה] **מתבררים ע"י התפלות היינו בעלייתן מן הקליפות להיות מ"נ** [מיין נוקבין] **בנוקבא דז"א**

ועיינו בשער כ"ו, סוף פרק א': [הכוונה היא] "רק להמשיך אור לתקנם" וכו', "דוגמת גלות השכינה" וכו'. ומה שכתוב בשער ל"ט, שהנפש, הרוח והנשמה מתבררות באמצעות התפילות, הכוונה לעלייתן מן הקליפות, להיות מ"ן (מים נקביים) בנוקבא (ההיבט הנקבי) דז"א (המידות).

אבל ירידתן משם לעוה"ז בגוף החומרי לקיים תומ"צ [תורה ומצות] **מעשיות ולא תפלה לבדה דרבנן היא דוגמת גלות השכינה ואינו**

אבל ירידתן משם לעולם הזה, אל תוך הגוף החומרי, היא כדי לקיים את התורה ואת המצוות המעשיות — ולא תפילה בלבד, שחיובה מדרבנן — והיא דומה לגלות השכינה, ואינה אלא

אלא לברר ולתקן הלבושים שלהם בעצמם ומשום הכי הוא חיוב יותר על הנפש רוח נשמה לברר ולתקן לבושיהם שאי אפשר על ידי אחרים

לברר ולתקן את הלבושים שלהם עצמם. משום כך מוטלת על הנפש, הרוח והנשמה חובה גדולה יותר לברר ולתקן את לבושיהן, שכן אי אפשר לעשות זאת באמצעות אחרים.

(משא"כ להעלות הנר"נ [הנפש רוח נשמה] **מהקליפות למ"נ** [למיין נוקבין] **לנוקבא דז"א שנעשה ע"י אחרים) כמ"ש בגלגולים פ"א ע"ש. וכפי גודל אותה המצוה או זריזות כו' ומעלה אותה עד הנקבה העליונה כו'.**

(בניגוד להעלאת הנפש, הרוח והנשמה מן הקליפות כמ"ן לנוקבא דז"א, שנעשית בידי אחרים), כפי שכתוב ב־שער הגלגולים, פרק א'; עיינו שם. "וכפי גודל אותה המצוה או זריזות כו' ומעלה אותה עד הנקבה העליונה כו'".

וכ"כ [וכמו כן] בע"ח [בעץ חיים] של"ט [שער ל"ט] דרוש י"א סי' ז' או המצוה כו' וכ"כ [וכמו כן] בפע"ח [בפרי עץ חיים] ש"א [שער א'] פ"ו כי ע"י המצות ותפלות כו'.

וכך כתוב גם ב־עץ חיים, שער ל"ט, דרוש י"א, סעיף ז': "או המצוה" וכו'. וכך כתוב גם ב־פרי עץ חיים (פרי עץ חיים), שער א', פרק ו': "כי ע"י המצות ותפלות" וכו'.

3 ומש"ש [ומה שכתוב שם] ובפרט מן התפלות כי הם עיקר ושרש כו' והיינו כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ש"מ [שער מ'] דרוש ג' שהתפלה בפנימית והמצוה בחיצוניות אע"פ [אף על פי] שיש בהן בחי' מוחין כו'

ומה שכתוב שם, "ובפרט מן התפלות כי הם עיקר ושרש כו'", הוא כפי שכתוב בעץ חיים (Etz Chaim), שער 40, 3 דרוש: התפילה היא בפנימיות [בממד הפנימי] והמצווה בחיצוניות [בממד החיצוני], אף שיש בהן בחינה של מוחין [כוחות השכל] וכו'.

ע"ש והלכך זיוג זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] הנעשה ע"י מ"נ [מיין נוקבין] מהמצות כמ"ש בטעמי המצות בסוף ההקדמה הוא בחיצוניות במצות מעשיות.

עיין שם. לכן, הזיווג של ז"א ונוקבא שנעשה באמצעות מיין נוקבין (מ"ן) מן המצוות, כפי שכתוב בטעמי המצוות (Ta'amei HaMitzvos) בסוף ההקדמה, הוא בחיצוניות, באמצעות המצוות המעשיות.

4 ומ"ש בע"ח [בעץ חיים] של"ט [שער ל"ט] דרוש א' ובי' על ידי תפלה דוקא היינו מ"ן [מיין נוקבין] עצמן דנוקבא שנפלו לקליפות בחטא אדה"ר [אדם הראשון] ולא הנשמות שהיו כבר באדה"ר [באדם הראשון]

ומה שכתוב בעץ חיים, שער ל"ט, דרושים א' ובי', [שהדבר נעשה] דווקא באמצעות תפילה, הכוונה היא למיין נוקבין (מ"ן) [העלאה מלמטה] עצמם של הנוקבא, שנפלו לקליפות בעקבות חטאו של אדם הראשון, ולא לנשמות שכבר היו בתוך אדם הראשון,

אלא אותן שלא נכללו בו והן בחי' בי"ע שלפני החטא כמ"ש בגלגולים פ"ז [פרק ז'] אבל אותן שנכללו בו מהם ממשיכים רוב בנ"א [בני אדם] כמעט כולם כמ"ש פי"ד [פרק י"ד / פרשה י"ד] והיינו ע"י הזיוג שהוא מצות פו"ר [פריה ורביה] כמש"ש [כמה שכתוב שם] פ"ב [פרק ב'].

אלא לאלה שלא נכללו בו; והן בחינות בריאה, יצירה ועשיה כפי שהיו לפני החטא, כמו שכתוב ב[שער ה]גלגולים, פרק ז'. ואילו מאותן שנכללו בו נמשכות נשמותיהם של רוב בני האדם, כמעט כולם, כפי שכתוב בפרק י"ד; והדבר נעשה באמצעות הזיווג, שהוא מצוות "פרו ורבו", כמו שכתוב שם בפרק ב'.

5 **וע"ש אחר ס"פ ל"ה בקשר החברים שכל נשמה בעלייתה מהקליפות צ"ל לפחות מ' יום במלכות והיינו שעולה שם למ"נ** [למיין נוקבין] **ע"י מצות הזיוג**

וראו שם, אחרי סוף פרק ל"ה, בעניין "קשר החברים", שכל נשמה, כשהיא עולה מן הקליפות, צריכה לשהות לפחות ארבעים יום במלכות; כלומר, היא עולה שם כמיין נוקבין [מים נקביים] באמצעות מצוות הזיווג.

ואף מי שאינו מתכוין למצוה יוכל להמשיך חיות מלמעלה כמ"ש בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] **ע"פ כי לא על הלחם לבדו יחיה כו'.**

ואף מי שאינו מתכוון לשם קיום המצווה יכול להמשיך חיות מלמעלה, כמובא בלקוטי תורה [של האריז"ל] על הפסוק "כי לא על הלחם לבדו יחיה" וכו'.

כמו שהלחם מחי' גם כשאוכל בלא ברכה כו' ע"ש. הנה תקון וברור הוא ע"י מ"ד [מיין דוכרין] **דוקא כי בהדכר לבדו יש בו כח לברר**

כמו שהלחם מחיה גם כשאוכלים אותו בלי ברכה וכו'; ראו שם. והנה, התיקון והבירור נעשים דווקא באמצעות מיין דכורין (מים זכריים), כי רק בזכר עצמו יש כוח לברר,

כמ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] **ש"א** [שער א'] **פ"ו וכן בירור הלבושים ע"י המצות הוא במ"ד** [במיין דוכרין] **דז"א והיינו המשכת האור דלעילא והן הם ה"ח** [ה' חסדים] **דז"א שכל רמ"ח מ"ע** [מצות עשה] **תלויים בהם כמ"ש בטעמי מצות שם.**

כמובא בפרי עץ חיים, שער 1, פרק 6. וכן בירור הלבושים באמצעות המצוות נעשה על ידי מיין דכורין של ז"א, כלומר, על ידי המשכת האור שלמעלה; ואלה הם חמשת החסדים של ז"א, שכל 248 מצוות העשה תלויות בהם, כמובא בטעמי המצוות שם.

וע' ע"ח [עץ חיים] **שכ"ו** [שער כ"ו] (בע"ח [בעץ חיים] דפוס שקלאוו שער כ"ה) **פ"א ופ"ג** [ופרק ג'] **שלבושים אלו הם צלם דאימא פנימי המלביש לנר"נ** [לנפש רוח נשמה]

וראו עץ חיים, שער 26 (בדפוס שקלאוו של עץ חיים, שער 25), פרקים 1 ו־3, שם נאמר שלבושים אלה הם הצלם הפנימי של אימא, המלביש את הנפש, הרוח והנשמה;

וגם המקיף הנק' חשמל נתברר ונתקן מק"נ [מקליפת נוגה] **להסמוכה לו וכמ"ש שער מ"ט ספ"ב** [סוף פרק ב'] **הטוב שלו נזדכך כו' ונתחבר עם החשמל הפנימי כו' ע"ש.**

וגם המקיף [הלבוש], הנקרא חשמל, התברר ונתקן מקליפת נוגה הסמוכה לו, כמובא בשער 49, סוף פרק 2: "הטוב שלו נזדכך" וכו', "ונתחבר עם החשמל הפנימי" וכו'; ראו שם.

6 **וע"ש שמ"ב פ"ד וזאת הבחי' נקרא חשמל שהוא צלם הבל דגרמי שבעור כו' ע"ש. ומ"ש בשער כ"ו פ"א שצלם הפנימי הוא הבל דגרמי**

ועיין שם, שער מ"ב פרק ד': "וזאת הבחי' נקרא חשמל שהוא צלם הבל דגרמי שבעור" וכו', עיין שם. ומה שכתוב בשער כ"ו פרק א', שהצלם הפנימי הוא הבל דגרמי (הבל החיות שבעצמות)

והוא חותם ולבוש נה"י [נצח הוד יסוד] **דאו"א** [דאבא ואימא] **כמ"ש בפ"ב** [בפרק ב'] **שם שניהם אור א' הם זה פנימי וזה מקיף כמ"ש בפ"ב** [בפרק ב'] **שם.**

ושהוא חותם ולבוש של נצח, הוד ויסוד של אבא ואמא (חכמה ובינה), כפי שכתוב בפרק ב' שם — שניהם אור אחד, זה פנימי וזה מקיף, כפי שכתוב בפרק ב' שם.

ועיין ש' [שער] **ל"ט דרוש י"ב וזה לבוש הנק' כו' וכן כו' ולבוש זה כו' העלאת מ"נ** [מיין נוקבין] **כו'**

ועיין בשער ל"ט, דרוש י"ב: "וזה לבוש הנק'" וכו', "וכן" וכו', "ולבוש זה" וכו', "העלאת מ"נ" וכו',

גדול כו' וע' שער החשמל פ"א ונק' ק"נ [קליפת נוגה] **ונק' חשמל כו' ור"ל** [ורוצה לומר] **כמש"ש** [כמה שכתוב שם] **בס"פ כל החשמלים הוא בחי' טוב שבק"נ** [שבקליפת נוגה] **כו'**

"גדול" וכו'. ועיין בשער החשמל, פרק א': "ונק' ק"נ ונק' חשמל" וכו'. כוונתו, כפי שכתוב שם בסוף הפרק, שכל החשמלים הם בחינת הטוב שבקליפת נוגה (הקליפה שיש בה טוב ורע, וניתן לברר את הטוב שבה) וכו'.

וע' מק"מ [מקדש מלך] **בראשית** (דף ק"ב סוף ע"ב) **שג' חשמלים נפלו בנגה ע"י חטא אדה"ר** [אדם הראשון] **וע' שער החשמל פ"א כפי כניסת הכלים דתבונה בפנים כן בחי' האור שלה מלובש מבחוץ כו'**

ועיין במקדש מלך על בראשית (עמוד 102, סוף ע"ב), ששלושה חשמלים נפלו בנוגה בעקבות חטאו של אדם הראשון. ועיין בשער החשמל, פרק א': "כפי כניסת הכלים דתבונה בפנים כן בחי' האור שלה מלובש מבחוץ" וכו';

ע"ש שכל התקון הוא לדחות החיצוני' [החיצונים] **ע"י אור הבינה מבפנים ומבחוץ (וקרוב לומר שמבפנים הוא ע"י מצות שבדבור ומבחוץ ע"י מצות מעשיות שהחיצוני'** [שהחיצוניות] **נק' מקיף לגבי פנימי'** [פנימיות / פנימית] **כמ"ש בע"ח** [בעץ חיים] **ספ"ג** [סוף פרק ג'] **גבי ח"ש).**

עיין שם, שכל התיקון הוא לדחות את החיצוניות באמצעות אור הבינה, מבפנים ומבחוץ. (וייתכן לומר ש"מבפנים" הוא באמצעות מצוות שבדיבור, ו"מבחוץ" באמצעות מצוות מעשיות, שכן החיצוניות נקראת "מקיף" ביחס לפנימיות, כפי שכתוב בעץ חיים, סוף פרק ג', לגבי ח"ש.)

והשתא א"ש [אתי שפיר] **הא דשכר המצות הוא לבוש לנשמה מאחר שנמשך מאימא שהוא עוה"ב** [עולם הבא] **וכמו הלחם**

ועכשיו מובן היטב מדוע שכר המצוות הוא לבוש לנשמה: הואיל והוא נמשך מאמא (בינה), שהיא העולם הבא. וכמו הלחם

שעליו יחי' [יחיה] **האדם אף שגם בו מלובש מוצא פי הוי' אלא שבלחם ושארי מזונות נמשך מחיצוניות אימא שלמעלה מז"א הנק' אדם כמ"ש בכוונות עיוה"כ** [ערב יום הכפורים].

שעליו האדם חי, אף שגם בו מלובש "מוצא פי הוי'"; אלא שבלחם ובשאר המזונות [החיות] נמשכת מחיצוניות אמא, שלמעלה מז"א, הנקרא "אדם", כפי שכתוב בכוונות ערב יום הכיפורים.

אך באמת הלבוש אינו העוה"ב [העולם הבא] **אלא שעי"ז יוכל לסבול וליהנות מאור אימא שהוא עוה"ב** [עולם הבא] **מאחר שמלובש בלבוש נה"י** [נצח הוד יסוד] **שלה (פנימי ומקיף אור פנימי למזון ומקיף ללבוש)**

אבל לאמיתו של דבר, הלבוש אינו העולם הבא עצמו; אלא שבאמצעותו אפשר לשאת וליהנות מאור אימא, שהוא העולם הבא, מאחר שהוא מלובש בלבוש של נה"י שלה (פנימי ומקיף: האור הפנימי למזון, והאור המקיף ללבוש).

דכמו שהעליוני' [שהעליונים] **כהמלאכים אינם יכולים לירד למטה לעוה"ז בלי לבוש תחתון כך אין התחתונים יכולים לעלות למעלה בלי לבוש עליון**

כשם שהעליונים, כמו המלאכים, אינם יכולים לרדת למטה, לעולם הזה, בלי לבוש תחתון, כך התחתונים אינם יכולים לעלות למעלה בלי לבוש עליון,

כמ"ש בזוהר פקודי (דף רכ"ט ע"א וע"ב) **וכ"כ** [וכמו כן] **בהדיא בויקהל** (דף ר"י סע"ב [סוף עמוד ב]) **ואלמלי ההוא לבושא לא יכלי למסבל כוי**

כמו שכתוב בזוהר, פקודי (עמ' 229, ע"א וע"ב), וכך כתוב במפורש גם בויקהל (עמ' 210, סוף ע"ב): "ואלמלי ההוא לבושא לא יכלי למסבל" וכוי.

ומש"ה [ומשום הכי] **מי שלבושיו חסרים לפי שלא תקן כל הרע ע"י המצות צ"ל בגיהנם לתקן הרע תחלה**

ומשום כך, מי שלבושיו חסרים מפני שלא תיקן את כל הרע באמצעות המצוות, צריך להיות בגיהנם כדי לתקן תחילה את הרע,

כמ"ש בזוהר ויחי (דף רכ"ד) **ובלא"ה** [ובלאו הכי] **א"א להיות כלל בעוה"ב** [בעולם הבא] **בלבוש חסר כמו שא"א למלאך לירד לעוה"ז בלי לבוש שלם.**

כמו שכתוב בזוהר, ויחי (עמ' 224). שאם לא כן, אי אפשר כלל להיות בעולם הבא בלבוש חסר, כשם שמלאך אינו יכול לרדת לעולם הזה בלי לבוש שלם.

ומ"ש הסבא (דף צ"ח ע"ב) **ענין התלבשות בנפש וכן התלבשות הנשמה ברוח** (דף צ"ט ע"ב)

ומה שאומר סבא [של משפטים] (עמ' 98, ע"ב) בעניין ההתלבשות בנפש, וכן התלבשות הנשמה ברוח (עמ' 99, ע"ב),

היינו לירד למטה ממדריגותם כמ"ש בזוהר הרקיע שם (דף פ"ג [דף פ"ג] ע"א) **בשם הרח"ו** [הרבי חיים ויטאל] **ז"ל** [זכרונו לברכה / זכרונם לברכה]**. והנה געה"ע** [גן עדן העליון] **הוא מבריאה.**

הכוונה היא לירידה למטה ממדרגתם, כמו שכתוב בזהר הרקיע שם (עמ' 83, ע"א), בשם רבי חיים ויטאל ז"ל. והנה גן עדן העליון הוא מבריאה.

וא"ש [ואתי שפיר] **הא דתנן יפה שעה א' כו' מפני שהזיוג זו"נ** [זעיר אנפין ונוקבא] **הוא באצי' והמצות ממשיכות מ"ד** [מיין דוכרין] **דאצי' ושרשן ממו"ס** [ממוחא סתימאה] **דא"א המאיר י"ג חיוורתא דגלגלתא שרש תרי"ג מצות**

ומעתה מובן היטב מה ששנינו [במשנה]: "יפה שעה א"" וכו'. שהרי הזיווג של ז"א ונוקבא הוא באצילות, והמצוות ממשיכות מ"ד של אצילות, ושורשן ממוחא סתימאה של אריך אנפין, המאיר בי"ג חיוורתא דגלגלתא, שורש תרי"ג המצוות.

ואף מי שאין לו אלא נפש דעשי' [דעשיה] **ה"ז** [הרי זה] **מעלה מ"ן** [מיין נוקבין] **למל' דיצי'** [דיצירה] **במצותיו ושם הרוחות של**

גם מי שאין לו אלא נפש מעשיה מעלה מ"ן [מיין נוקבין, התעוררות מלמטה] באמצעות מצוותיו אל מלכות דיצירה; ושם הרוחות של

הצדיקים מעלים המ"נ [המיין נוקבין] **שלו ושלהם עד מל' דבריאה ושם הנשמות של כל הצדיקים מעלים כל המ"נ** [המיין נוקבין] **עד מל' דאצי' כמ"ש בע"ח** [בעץ חיים] **של"ט** [שער ל"ט] **דרוש י"א פ"ז** [פרק ז']**.**

הצדיקים מעלים את המ"ן שלו ושלהם עד מלכות דבריאה; ושם נשמות כל הצדיקים מעלות את כל המ"ן עד מלכות דאצילות, כפי שכתוב בעץ חיים, שער 39, דרוש 11, פרק 7.

כי אין שום בירור אלא באצי' כי היא בחי' חכמה דכללות ובחכמה אתברירו והבירור הוא ע"י זיווג ואין זיווג להוליד נשמות בבי"ע כמ"ש בשער מ"ד פ"ד ופ"ה.

שכן אין שום בירור אלא באצילות, מפני שהיא בחינת חכמת הכללות, ו"בחכמה אתברירו"; והבירור נעשה באמצעות זיווג, ואין זיווג להולדת נשמות בבריאה, ביצירה ובעשיה, כפי שכתוב בשער 44, פרקים 4 ו־5.

7 ואף שממצות מעשיות לא נעשה לבוש אלא לנפש דעשי' [דעשיה] מ"מ הזיווג הוא באצי' כי לכן יורדים בחול כלים דזו"נ [דזעיר אנפין ונוקבא] דאצי' בזו"נ [בזעיר אנפין ונוקבא] דבי"ע כדי לברר בירורים למטה כל ו' ימי המעשה

ואף שממצוות מעשיות נעשה לבוש רק לנפש העשיה, מכל מקום הזיווג הוא באצילות. משום כך, בימי החול יורדים הכלים של ז"א ונוקבא דאצילות אל ז"א ונוקבא דבריאה, יצירה ועשיה, כדי לברר בירורים למטה בכל ששת ימי המעשה.

(יורדת כלי זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] דאצי' לעשי' [לעשיה] הוא ליתן כח לנפש דעשי' [דעשיה] להעלות מהקליפות כמ"ש אשר שלט האדם באדם כו' רק שבסיוע התחתונים במצות שהיא אלקות שבנוגה

(ירידת הכלים של ז"א ונוקבא דאצילות לעשיה נועדה לתת כוח לנפש העשיה להעלות [ניצוצות] מן הקליפות, כמו שכתוב "אשר שלט האדם באדם כו'"; אלא שבעזרת התחתונים, באמצעות המצווה שהיא האלקות שבנוגה,

וזה עולה שלא ע"י נר"נ [נפש רוח נשמה] דאדם אלא ע"י בחי' אצי' ממש שבבי"ע מעלים עד נוקבא דאצי' העליון ולכן ירדה אצי' בבי"ע בימי החול וגם ליתן כח לנר"נ [לנפש רוח נשמה] דאדם להעלות מקליפות) כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ש"א [שער א'] פ"י [פרק י' / פרשה י'].

דבר זה עולה לא באמצעות הנר"נ של האדם, אלא באמצעות בחינת האצילות ממש שבבי"ע, המעלָה אותו עד נוקבא דאצילות העליון; ולכן ירדה האצילות לבריאה, יצירה ועשיה בימי החול, וגם כדי לתת כוח לנר"נ של האדם להעלות [ניצוצות] מן הקליפות), כמו שכתוב בעץ חיים, שער א, פרק י'.

ובשבת צ"ע [צריך עיון] בעליות העולמות (ואפשר דר"ל [דרוצה לומר] בבריאה יורדין יעקב ורחל בחול) ואפי' [ואפילו] אוא"ס [אור אין סוף] ב"ה נמשך שם

ובשבת, עם עליות העולמות, הדבר טעון עיון (ואפשר שכוונתו לומר שבבריאה יעקב ורחל הם שיורדים בימי החול); ואפילו אור אין סוף, ברוך הוא, נמשך שם,

כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"ז פ"ג [פרק ג'] ע"ש (ובגלגולים פ"ב [פרק ב'] שבחי' נפש דאצי' שבעשי' [שבעשיה] גדולה לאין קץ מנשמה דבריאה שבבריאה)

כמו שכתוב בעץ חיים, שער מ"ז, פרק ג', עיין שם. (ובשער הגלגולים, פרק ב', שבחינת הנפש דאצילות שבעשיה גדולה לאין קץ מהנשמה דבריאה שבבריאה.)

וכן מ"ש דציצית ביצירה ותפלין ש"י [של יד] בבריאה היינו שהתקון נעשה לדחות החצונים מג"ת [מג' תחתונות] דיצי' [דיצירה] וג"ת [וג' תחתונות] דבריאה ע"י המשכת האור דאצי'

וכן מה שכתוב שהציצית היא ביצירה ותפילין של יד בבריאה, פירושו שהתיקון נעשה כדי לדחות את החיצונים משלוש [הספירות] התחתונות של היצירה ומשלוש [הספירות] התחתונות של הבריאה, באמצעות המשכת האור דאצילות;

וכמו שבק"ש [שבקריאת שמע] נעשה זיוג או"א [אבא ואימא] דאצי' ונמשך בבריאה ולכך היא בישיבה משא"כ בתפלת י"ח ותדע מנט"י [מנטילת ידים] שמתקנים ג"ת [ג' תחתונות] דעשי' [דעשיה] אף שהידים הם חג"ת [חסד גבורה תפארת]

כשם שבקריאת שמע נעשה זיווג של אבא ואמא דאצילות, והוא נמשך לבריאה, ולכן היא נאמרת בישיבה — שלא כמו בתפילת שמונה עשרה. וניתן ללמוד [זאת] מנטילת ידיים, שמתקנת את שלוש [הספירות] התחתונות של העשיה, אף שהידיים הן חסד, גבורה ותפארת.

וכן הציצית להתעטף הראש עד החזה ותפלין ש"י [של יד] היא בחי' מוחין מקיפים וכולם מתקנים ג"ת [ג' תחתונות] לבד דבי"ע

וכן הציצית, [שבה] מתעטפים מן הראש ועד החזה, ותפילין של יד, שהן בחינת מוחין מקיפים — כולם מתקנים רק את שלוש [הספירות] התחתונות של בי"ע.

ואף שהם מצות מעשיות מ"מ ממשיכים מבחי' עשי' [עשיה] שבאצי' שהיא חיצוניות כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ש"מ [שער מ'] דרוש ב' וציצי' קטן הוא בחי' עבור של חיצוניות והטלית יניקה ותש"י [ותפילין של יד] מוחין דגדלות.

ואף שמדובר במצוות מעשיות, הן בכל זאת ממשיכות מבחינת העשיה שבאצילות, שהיא החיצוניות, כפי שנכתב בעץ חיים, שער מ', דרוש ב'. הציצית הקטנה היא בחינת עיבור (שלב ההיריון) של החיצוניות, הטלית [היא] יניקה (הנקה), ותפילין של יד [הם] מוחין דגדלות (בגרות).

8 ועוד תדע מכוונות השמות בברכו' המצו' [המצות / המצוה] שהן בת"ת [בתפארת] דאצי' ולא דבי"ע וכן במקרא שהוא בעשי' [בעשיה] והכוונ' הוא בג' שמות ת"ת [תפארת] דז"א דאצי'. ולתורה ולנביאים בנ"ה [בנצח הוד] דז"א דאצי'. ולכתובים ליסוד דז"א דאצי' ולמשנה שהיא ביצי' [ביצירה].

ועוד אפשר ללמוד [זאת] מכוונות השמות שבברכות המצוות, שהן בתפארת דאצילות ולא בתפארת דבריאה, יצירה ועשיה. וכן במקרא, שהוא בעשיה, הכוונה היא בשלושת השמות שבתפארת דז"א דאצילות. ובתורה ובנביאים — בנצח ובהוד דז"א דאצילות; ובכתובים — ביסוד דז"א דאצילות; ובמשנה, שהיא ביצירה,

9 והכונ' [והכונה] היא בשמות דכלי' אמצעי' דו"ק דנוק' [דנוקבא] [דשש קצוות] דז"א דאצי' ולתלמוד הכונה בשמות דכלים חיצוני' דו"ק דנוק' [דנוקבא] [דשש קצוות] דז"א דאצי' אף שהתלמוד בבריאה.

הכוונה היא בשמות הכלים האמצעיים של שש הקצוות של נוקבא דז"א דאצילות; ואילו בתלמוד, הכוונה היא בשמות הכלים החיצוניים של שש הקצוות של נוקבא דז"א דאצילות, אף שהתלמוד הוא בבריאה.

והטעם מובן מ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] דאיך אפשר דתושב"כ [דתורה שבכתב] בעשי' [בעשיה] למטה משבע"פ [משבעל פה] אלא כולם הם באצי' רק שהמקרא יורדת עד העשי' [העשיה] ומתלבשת שם.

והטעם מובן ממה שכתוב ב-פרי עץ חיים (פרי עץ חיים): איך ייתכן שהתורה שבכתב תהיה בעשיה, למטה מן התורה שבעל פה? אלא, כולן באצילות; רק שהמקרא יורד עד לעשיה ומתלבש שם.

10 והמשנה עד היצי' [היצירה] לבדה. והתלמוד עד הבריאה לבדה. והקבלה עד האצי' לבדה בלי לבוש. דהיינו למי שיודע להפשיטה מלבושיה עד בחי' אצי' א"נ [אי נמי] היא בחי' אצי' ממש שבעשי' [שבעשיה].

המשנה [יורדת] עד יצירה בלבד, התלמוד עד בריאה בלבד, והקבלה עד אצילות בלבד, בלי לבוש כלל. כלומר, למי שיודע להפשיט אותה מלבושיה עד בחינת אצילות; או, לחלופין, היא בחינת אצילות עצמה בתוך עשיה.

אך מאחר כי הכוונה בשם מ"ה [שם מ"ה] שהוא שם כלי פנימי דת"ת [דתפארת] דז"א דאצי' והם אינם מלובשים בעשי' [בעשיה] כלל מכלל שהן באצי' העליון ממש רק שהמקרא מלובשת בעשי' [בעשיה] וקבלה אינה מלובשת כלל.

אך מכיוון שהכוונה היא בשם מ"ה, שהוא שמו של הכלי הפנימי של תפארת דז"א דאצילות, ושמות אלה אינם מלובשים בעשיה כלל, מכאן שהם באצילות העליונה ממש; רק המקרא מלובש בעשיה, והקבלה אינה מלובשת כלל.

11 וכן המשנה והתלמוד הם באצי' העליון ומלובשים בבריאה ויצי' [ויצירה] עליונה כי האדם כלול מכל העולמות ואף שהכוונה בעסק התורה היא בבריאה והתורה עצמה ביצי' [ביצירה]

וכך גם המשנה והתלמוד נמצאים באצילות העליונה ומתלבשים בבריאה וביצירה העליונה, שכן האדם כלול מכל העולמות. ואף שהכוונה בעיסוק בתורה היא בבריאה, והתורה עצמה ביצירה,

וכן המצוה בלי כוונה בעשי' [בעשיה] מ"מ התלמוד עצמו הוא ביצי' [ביצירה] שהוא בחי' רוח שבבריאה והמשנה עצמה בלי כוונה ביצי' [ביצירה] שביצירה והכוונה נשמה לשתיהן כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער מ"ט פ"ה.

וכך גם מצווה ללא כוונה בעשייה; ואף על פי כן, התלמוד עצמו ביצירה, שהיא בחינת הרוח שבבריאה, והמשנה עצמה, ללא כוונה, ביצירה שביצירה, ואילו הכוונה היא נשמה לשניהם, כמבואר בעץ חיים, שער מ"ט, פרק ה'.

ע"ש היטב הדק דמוכח התם ג"כ כמ"ש שהתלמוד היא בבריאה עליונה אלא דהיינו דוקא כל מי שנשמתו בבריא' [בבריאה / בבריאת] אבל לנפש דעשי' [דעשיה] אפשר היא בריאה ממש שבעשי' [שבעשיה] וצי"ע [וצריך עיון].

עיין שם היטב ובדקדוק, שכן גם משם מוכח, כפי ש[כתבתי], שהתלמוד הוא בבריאה העליונה; אלא ש[הדבר אמור] דווקא במי שנשמתו בבריאה, ואילו לגבי נפש מעשייה ייתכן שמדובר בבריאה ממש שבעשייה. והדבר טעון עיון.

אך זה אינו שאין לחלק בין נפש לנשמה אלא בכוונה שהנשמה כוונתה עולה למעלה יותר אבל לא בלימוד הפשוט עצמו בפשט התלמוד לבד:

אך אין הדבר כן, שכן אין להבחין בין נפש לנשמה אלא בכוונה: כוונתה של הנשמה עולה למעלה יותר; אך אין הבדל בלימוד הפשוט עצמו, בפשט התלמוד בלבד.

LikuteiTorah.com
הפרשה החסידית

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309). למה ללמוד, וברכות הרבי: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

מיזם חינמי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך likuteitorah.com/he/torah-ohr/chayei-sarah/3/

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק